

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **Státní statek Jeneč, státní podnik v likvidaci**, IČ: 00016918
sídlem Třanovského 622/11, Praha
zastoupeného advokátem JUDr. Tomášem Machem
sídlem Viktora Huga 377/4, Praha

proti
žalovanému: **Generální finanční ředitelství**
sídlem Lazarská 7, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 7. 2020, čj. 36816/20/7100-30121-507937

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 7. 2020, čj. 36816/20/7100-30121-507937 a rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 14. 4. 2020, čj. 8024/20/5100-31462-704211 se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč, k rukám jeho zástupce JUDr. Tomáše Macha, advokáta, sídlem Viktora Huga 377/4, Praha, a to do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podal Finančnímu úřadu pro Pardubický kraj (dále též „finanční úřad“) dne 26. 1. 2016 přiznání k dani z nemovitých věcí a uplatnil osvobození od daně

podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 338/1992 Sb., o dani z nemovitých věcí. Finančnímu úřadu vznikly pochybnosti o výši přiznané daně a na základě provedeného řízení žalobci doměřil platebním výměrem ze dne 26. 4. 2019, čj. 1001907/19/2804-00460-602988 (dále též „platební výměr“) daň ve výši 33 746 Kč (nově zjištěná daň ve výši 34 577 Kč) a uložil žalobci povinnost uhradit vzniklé penále ve výši 6 749 Kč.

2. K odvolání žalobce proti citovanému platebnímu výměru pak Odvolací finanční ředitelství (dále též „OFŘ“) rozhodnutím ze dne 26. 11. 2019, čj. 8024/20/5100-31462-704211 změnilo platební výměr tak, že snížilo doměřenou daň z částky 34 577 na částku 32 936 Kč a penále z 6 749 Kč na 6 420 Kč (dále též „původní odvolací rozhodnutí“).
3. Následně podalo OFŘ žalovanému dne 29. 1. 2020 podnět k nařízení přezkoumání výše citovaného rozhodnutí ze dne 26. 11. 2019 (z důvodu nesprávného výpočtu penále), kterému žalovaný vyhověl a svým rozhodnutím ze dne 13. 2. 2020, čj. 8127/20/7100-30121-507937 nařídil OFŘ přezkum citovaného rozhodnutí. Na základě této skutečnosti OFŘ vydalo dne 14. 4. 2020 rozhodnutí čj. 8024/20/5100-31462-704211 (dále též „přezkumné rozhodnutí“), kterým změnilo výrok svého původního rozhodnutí ze dne 26. 11. 2019 tak, že penále se snižuje na částku 31 Kč. Žalobce proti přezkumnému rozhodnutí podal odvolání, které žalovaný zamítl shora citovaným rozhodnutím (dále též „odvolací“ nebo „napadené“ rozhodnutí). Proti němu brojil žalobce u Krajského soudu v Hradci Králové žalobou podanou dne 15. 9. 2020. Věc byla následně usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2021, čj. Nad 73/2021 - 156 přikázána k rozhodnutí Krajskému soudu v Brně.

II. Argumentace žalobce

4. Žalobce navrhuje napadené rozhodnutí zrušit, neboť je v první řadě nepřezkoumatelné. Předmětné pozemky žalobce nepodléhají zdanění, jelikož jsou od něj osvobozeny podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani z nemovitých věcí. Smysl daného ustanovení je, aby od daně z nemovitých věcí byly osvobozeny nemovité věci ve vlastnictví státu, s nimiž není nakládáno za účelem podnikání, nejsou pronajímány ani propachtovány. Klíčové je tak posouzení skutečného účelu užívání věcí. Žalobce opakovaně zdůraznil, že podmínky daného ustanovení naplnil. Sám žalovaný propaguje aplikaci materiálního přístupu a zkoumání skutečného využití nemovitostí. V případě osvobození podle § 4 odst. 1 písm. a) a odst. 3 zákona o dani z nemovitých věcí však postupoval opačně a ryze formalisticky. Výsledkem je, že v případě osvobození podle § 4 písm. a) zákona o dani z nemovitých věcí žalovaný zkoumá subjekt daně (osobu poplatníka), zatímco u osvobození podle § 4 písm. l) a o) téhož zákona zkoumá věcný předmět daně a nikoliv osobu.
5. Je nepochybné, že první podmínka pro osvobození je splněna, neboť dotčené pozemky jsou ve vlastnictví státu. Dále žalobce poukazuje na to, že pozemky neužíval k podnikání, pronajímání ani propachtování. Žalobce vstoupil 1. 1. 2009 do likvidace a již před vstupem do likvidace došlo k výmazu činností z obchodního rejstříku, které představují podnikání. Od 18. 11. 2012 je u žalobce v obchodním rejstříku evidováno pouze (i) vypořádávání restitučních nároků oprávněných osob, a (ii) vypořádávání hospodářské činnosti podniku. Žalobce se nenachází v Evidenci zemědělského podnikatele a smluvní převod práv z průmyslového vlastnictví nebo jiného duševního vlastnictví nenaplnuje znaky podnikání.

6. Žalovaný se mylně domnívá, že žalobce stále podniká, neboť je zapsán v obchodním rejstříku jako obchodní korporace. Jak však uvedl žalobce výše, v předmětu podnikání měl zapsány pouze činnosti směřující k ukončení jeho činnosti. Žalovaný tak postupoval v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 13. 3. 2013, čj. 5 Afs 73/2012 - 4). Žalovaný stejně tak nesprávně dovozuje, že žalobce stále podniká, jelikož je státním podnikem. Žalobce musí zopakovat, že žalovaný zkoumal pouze obecné poznatky o činnosti státních podniků a průběhu likvidace. Z odborné literatury však vyplývá, že osvobození od daně se vztahuje k charakteru pozemku, tedy k předmětu daně, nikoliv k osobě poplatníka. Žalovaný svým výkladem fakticky omezuje možnost osvobození od daně toliko na subjekty, které se svým majetkem nikdy nepodnikají (např. nadace).
7. Žalobce navrhl řadu důkazů, kterými chtěl prokázat povahu své činnosti a že skutečně nepodniká - např. výslech současného a minulého likvidátora, zprávy auditora apod. Ze všech těchto důkazů plyne, že žalobce nerealizuje podnikatelské aktivity. Žalovaný je neprovedl. Na podporu svých závěrů odkazuje žalobce na rozsudky Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci ze dne 18. 12. 2019, čj. 65 Af 20/2019 - 35, ze dne 20. 12. 2019, čj. 65 Af 22/2019 - 34 a ze dne 20. 12. 2019, čj. 65 Af 21/2019 - 34.

III. Argumentace žalovaného

8. Žalovaný navrhuje podanou žalobu zamítnout. Uvádí, že přezkumné řízení bylo vedeno z důvodu chybně stanoveného penále, nikoliv daně. Státní podnik je čistě podnikatelský subjekt, prostřednictvím kterého stát realizuje svou podnikatelskou aktivitu. Majetek, se kterým tento subjekt hospodaří, tvoří jeho majetkovou podstatu a byl mu přenechán za účelem podnikání. Vstup do likvidace nemá na tuto skutečnost vliv, neboť tímto okamžikem státní podnik nekončí svou činnost. Státní podnik je povinen s majetkem hospodařit efektivně k podnikání (§ 17b zákona č. 77/1997 Sb., o státním podniku) a pokud tak nečiní, měl by v souladu s péčí řádného hospodáře převést právo hospodařit s věcí na jiný podnik nebo organizační složku státu (§ 17e zákona o státním podniku).
9. Osvobození podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani z nemovitých věcí je spjato s osobou poplatníka, jelikož nárok na osvobození je navázán na subjekt, tj. Českou republiku, která vlastní dotčené pozemky. V tom spočívá rozdíl od § 4 odst. 1 písm. l) a o) zákona o dani z nemovitých věcí, kde je klíčovým účelové zaměření pozemků.
10. Pokud jde o navržené důkazy, přezkumné řízení netvoří s odvolacím řízením jeden celek a nelze je ani chápat jako pokračování odvolacího řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2015, čj. 3 Afs 99/2015 - 26).

IV. Posouzení věci krajským soudem

11. Soud rozhodl ve věci samé bez jednání za podmínek § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť žádná ze stran jednání nepožadovala. Žalobce sice navrhoval v žalobě určité důkazy nad rámec obsahu správního spisu, jejich provedení však soud neshledal potřebným (odůvodnění viz bod 20 tohoto rozsudku). Návrh na provedení důkazů před správním soudem podle § 71 odst. 1 písm. e) s. ř. s. nelze sám o sobě považovat za nesouhlas s rozhodnutím bez jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2016, čj. 7 As 93/2014 - 48, č. 3380/2016 Sb. NSS). Výzvu Krajského soudu v Hradci Králové

ze dne 24. 9. 2020, aby se vyjádřil k možnosti rozhodnout věc bez jednání, ponechal žalobce bez reakce.

12. Žaloba je **důvodná**.
13. Soud stručně popsal skutkový stav výše ve vymezení věci, přistoupil proto rovnou k právnímu posouzení. Nejprve se soud vyjádří k procesní stránce věci. Soud souhlasí se žalovaným, že přezkumné řízení netvoří s řízením odvolacím jeden celek, jako tomu je v případě prvostupňového a odvolacího řízení. Provádění důkazů v tomto řízení k otázkám, které se důvodu přezkumu netýkají, nepřipadá do úvahy. Nutno však současně říci, že OFŘ v důsledku přezkumu změnilo své původní rozhodnutí. Proti němu sice žalobce podal žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové, ta však nemá šanci na úspěch. Změnou přezkoumávaného rozhodnutí totiž odpadl předmět řízení a je na místě žalobu odmítnout (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2019, čj. 8 Afs 361/2018 - 49, č. 3951/2020 Sb. NSS). Žalobce se tak logicky může bránit pouze proti „novému“ rozhodnutí OFŘ, vydanému v důsledku nařízeného přezkumu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2006, čj. 7 Afs 130/2004 - 70, č. 1473/2008 Sb. NSS, ze dne 16. 12. 2015, čj. 3 Afs 99/2015 - 26, a ze dne 28. 7. 2021, čj. 2 Afs 277/2019 - 26). I když byl přezkum nařízen pouze z důvodu chybně stanoveného penále, soud musí žalobci umožnit, aby vznesl žalobní námitky též proti samotné daňové povinnosti. V opačném případě by výhrady žalobce vůči vyměření daně, které vypořádalo OFŘ v původním odvolacím rozhodnutí, zůstaly bez možnosti soudního přezkumu.
14. Základ sporného stanovení daně tkví ve výkladu § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani z nemovitých věcí, který zní takto: *„Od daně z pozemků jsou osvobozeny pozemky ve vlastnictví České republiky.“* Na něj navazují § 4 odst. 3, věta před středníkem téhož zákona: *„Pozemky uvedené v odstavci 1 písm. a) jsou osvobozeny od daně z pozemků, nejsou-li užívány k podnikání, pronajímány nebo propachtovány.“*
15. Mezi účastníky není sporné, že pozemky, k nimž žalobce osvobození uplatnil, jsou ve vlastnictví České republiky (s právem hospodaření ve prospěch žalobce) a je tak splněna první podmínka pro jejich osvobození. Spor je však o to, zda byly využívány k podnikání, pronajímány nebo propachtovány.
16. Daňové orgány mylně vychází ze závěru, že osvobození podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani z nemovitých ve spojení s § 4 odst. 3 téhož zákona má osobní povahu. Zmíněné ustanovení osvobozuje od daně některé pozemky, nikoliv některé poplatníky. Z textu řešených ustanovení jednoznačně plyne, že pozemky osvobozené od daně dle § 4 odst. 1 písm. a), odst. 3 zákona o dani z nemovitých věcí jsou osvobozeny z důvodu jejich (ne)užívání, a nikoliv proto, že je užívá určitá osoba (např. podnikatel). K totožnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 7. 2021, čj. 6 Afs 109/2021 - 44: *„Nejvyšší správní soud nesouhlasí s výkladem žalovaného, že osvobození od daně podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani z nemovitých věcí má osobní povahu.“* Stejně závěry potvrzuje odborná literatura (srov. NOVOTNÁ, M., KOUBOVSKÝ, P. Zákon o dani z nemovitých věcí. Komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2016, komentář k § 4), která dodává: *„Zákonodárce vztahuje osvobození k charakteru zdanitelného pozemku - tedy k předmětu daně, nikoli k osobě poplatníka, jedná se tedy o osvobození věcné, nikoli osobní.“*
17. Jelikož je osvobození od daně podle výše citovaných ustanovení věcné, musely se daňové orgány zabývat skutečným využitím předmětných pozemků. V řízení však OFŘ dospělo

k závěru (a žalovaný jej potvrdil), že dané pozemky jsou užívány k podnikání už jen proto, že je žalobce státním podnikem.

18. Není pochyb o tom, že státní podnik provozuje svým jménem a na vlastní odpovědnost podnikatelskou činnost za účelem plnění zájmů státu. Hospodaří s majetkem státu, zapisuje se do obchodního rejstříku a majetek je povinen využívat účelně, hospodárně a efektivně. Žalobce je zapsán v obchodním rejstříku a dle § 421 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, se za podnikatele považuje. Krajský soud však musí připomenout, že osvobození od daně dle § 4 odst. 1 písm. a), odst. 3 zákona o dani z nemovitých věcí není vázáno na to, že s pozemky hospodaří podnikatel. Pokud proto v případě osvobození dle výše uvedených ustanovení půjde o pozemky, s nimiž hospodaří podnikatel, lze učinit předběžný závěr o tom, že pozemky jsou užívány k podnikání. Jak však zdůraznil Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku čj. 6 Afs 109/2021 - 44, je tento závěr spíše první indicií a nejde o závěr nevyvratitelný.
19. Žalobce v daňovém řízení uváděl skutečnosti, kterými chtěl prokázat, že pozemky k podnikání nevyužívá a ani je nepronajímá. Žalobce uváděl, že je značnou dobu v likvidaci a předmět činnosti byl v obchodním rejstříku zúžen na aktivitu směřující k jeho zániku. Dále poukazoval na účetní závěrky, zprávu auditora, navrhoval výslechy likvidátorů apod. Důkazní břemeno leželo na žalobci, který tvrdil osvobození od daně. Veškeré jeho snahy prokázat osvobození však daňové orgány odmítly odkazem na jeho právní formu. Chyběla snaha posoudit skutečné využití předmětných pozemků. Svědčí o tom např. toto konstatování OFŘ, uvedené v původním odvolacím rozhodnutí: *„V daném případě odvolací orgán nepovažuje za relevantní důkazní prostředky vyjádření auditora, obrátovou předvahu za rok 2016 a zprávu auditora obsahující účetní závěrku za rok 2016 a stejně tak nepovažuje za relevantní provádět navrhované výslechy svědků ani další důkazní prostředky, protože navržené důkazní prostředky svým charakterem nemohou, vzhledem k výše uvedenému, nahradit zákonné postavení státního podniku jako podnikatele.“* Tento postup je rozporný s předmětnou právní úpravou, jak ji vyložil Nejvyšší správní soud v rozsudku citovaném výše.
20. Pokud jde o žalobcem navržené důkazy nad rámec správního spisu, šlo o důkazy, které OFŘ považoval za nadbytečné. Jejich provedení by směřovalo ke zjišťování skutkového stavu, což je doménou daňových orgánů. I bez navržených důkazů soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí a jemu předcházející rozhodnutí OFŘ jsou nezákonná.
21. Soud zvažoval, zda má zrušit pouze napadené rozhodnutí, nebo též rozhodnutí přezkumné, a jaký by měl být v návaznosti na to další postup orgánů daňové správy. Vyšel z toho, že žalovaný nařídil přezkum původního odvolacího rozhodnutí pouze z důvodu chybně vyměřené daně. OFŘ tak bylo při vydání přezkumného rozhodnutí vázáno důvody, pro něž žalovaný přezkumné řízení nařídil zahájit (§ 123 odst. 3 daňového řádu). Žalobce ale vytýkal orgánům daňové správy, že chybně vyměřily samotnou daň. Pro to, aby mohl vznesené žalobní body uplatnit a brojit proti tomu, jak postupoval finanční úřad při vyměření daně v platebním výměru a OFŘ v původním odvolacím rozhodnutí, splnil žalobce veškeré judikaturou stanovené podmínky (viz výše, bod 13). Žalobce totiž podal žalobu již proti původnímu odvolacímu rozhodnutí, správní soudy ji však musely odmítnout, neboť změnou původního odvolacího rozhodnutí v přezkumném řízení odpadl předmět soudního řízení. Žalobce tak své výhrady proti vyměření daně v původním daňovém řízení mohl v skutku účinně vznést až v žalobě proti odvolacímu rozhodnutí vydanému v přezkumném řízení. Krajský soud mu na základě

toho byl povinen poskytnout soudní ochranu a věcně se jeho námitkami zabývat, což učinil a dal žalobci za pravdu.

22. V této specifické procesní situaci má soud za to, že nejrationálnější krokem k dosažení nápravy je zrušit jak napadené odvolací rozhodnutí žalovaného, tak i jemu předcházející přezkumné rozhodnutí OFŘ. Věc se tak vrací do procesní fáze po zahájení přezkumného řízení. V něm bude OFŘ moci provádět dokazování za účelem správného stanovení daně. Nebude přitom vázáno jen důvody, pro které bylo přezkoumání nařízeno, jak uvádí § 123 odst. 3 daňového řádu, ale – v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. – též právním názorem krajského soudu ve vztahu k otázce stanovené daně a případného osvobození, který vyslovil v tomto rozsudku. Ustanovení § 123 odst. 3 daňového řádu má zabránit tomu, aby finanční orgány svévolně vybočily z mantinelů, které jim nadřízený orgán vymezil. Nemůže nicméně bránit správci daně v tom, aby se řídil právním názorem soudu vysloveným ve zrušujícím rozhodnutí.
23. Naopak jako nevhodný z hlediska ekonomie řízení vyhodnotil soud návrh žalovaného, který obdržel dne 18. 2. 2022, aby soud přerušil řízení podle § 48 odst. 3 s. ř. s. za tím účelem, aby mohl žalovaný postupem podle § 121 a násl. daňového řádu nařídit přezkoumat napadené rozhodnutí v reakci na judikaturu Nejvyššího správního soudu, kterou výše citoval krajský soud. Krajský soud podotýká, že žalovaný výslovně uvedl, že nehodlá postupovat podle speciálního ustanovení § 124 daňového řádu, tj. přezkoumat původní odvolací rozhodnutí s cílem uspokojit navrhovatele. Namísto toho nabízí provedení přezkumu, jehož rámec však zatím není vymezen. Přitom ve věci již proběhlo jedno přezkumné řízení. Nařízení dalšího by mohlo být zdlouhavé a výsledek by mohl přinést komplikace z hlediska toho, jaká podoba výsledného rozhodnutí vlastně platí. Za této situace považuje soud za vhodnější ukončit spor rozsudkem a zavázat správní orgány jednoznačným právním názorem, jaké skutečnosti jsou pro posouzení sporné právní otázky relevantní a mají je proto ve znovu otevřeném přezkumném řízení zjišťovat.

V. Závěr a náklady řízení

24. Na základě výše uvedených úvah shledal soud žalobu důvodnou, proto napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a jelikož shledal podmínky pro zrušení též předcházejícího rozhodnutí, zrušil jej také a věc vrátil OFŘ (§ 78 odst. 3 s. ř. s.). Jelikož v něm bude OFŘ právním názorem krajského soudu vázáno (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), shrnuje soud své závěry přehledně takto: Osvobození od daně podle § 4 odst. 1 písm. a), odst. 3 zákona o dani z nemovitých věcí má povahu osvobození věcného. Daňové orgány musí posuzovat skutečné využití pozemků, přičemž právní forma osoby, která pozemky užívá, je pouze jedním z hledisek, z nichž lze vycházet. Nabídne-li daňový subjekt důkazy o tom, že pozemky ve skutečnosti nejsou využívány k podnikání či nájmu nebo pachtu, musí daňové orgány jeho tvrzení prověřit a případně je prokázat nebo vyvrátit. Nemohou je odmítnout prostým odkazem na právní formu osoby, která pozemky užívá.
25. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Strana žalující měla ve věci plný úspěch, proto má vůči straně žalované právo na náhradu nákladů, které v řízení před soudem účelně vynaložila. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a v nákladech právního zastoupení v řízení před krajským soudem. Strana žalující náklady nevyčísliła, soud proto vyšel z obsahu soudního spisu. Zástupce strany žalující učinil celkem 3 úkony právní služby ve smyslu vyhlášky

č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) - šlo o převzetí a přípravu zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu; tento úkon je třeba uhradit bez ohledu na to, že právní zástupce zastupoval účastníka již ve správním řízení - srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2011, čj. 1 As 21/2011 - 52, č. 2414/2011 Sb. NSS], dvě písemná podání soudu ve věci samé, tj. podání žaloby a repliky k vyjádření žalovaného [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za jeden úkon náleží podle § 7 bodu 5 aplikovaného na základě § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu odměna ve výši 3 100 Kč. Zástupci dále náleží náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 300 Kč za každý úkon. Zmocněný advokát nedoložil registraci k DPH, soud však výpisem z registru ekonomických subjektů zjistil, že plátcem DPH je. Nárok se proto zvyšuje o částku 714 Kč odpovídající dani ve výši 21 %, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, a to na 4 114 Kč za jeden úkon, celkem tedy za všechny úkony 12 342 Kč (3 x 4 114).

26. Výše nákladů právního zastoupení za celé řízení tudíž činí 12 342 Kč a výše soudních poplatků 3 000 Kč. Celkem má strana žalovaná uhradit straně žalující částku 15 342 Kč, k čemuž jí soud stanovil lhůtu jednoho měsíce.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 28. 2. 2022

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu